TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2026. gada 16. jūlijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Maksājumu pakalpojumi iekšējā tirgū – Direktīva (ES) 2015/2366 – 4. panta 3. punkts – Jēdziens "maksājumu pakalpojumi" – 4. panta 24. punkts – Jēdziens "kredīta pārvedums" – Darījums, ko veic starpniecības iestāde, noslēdzot trīspusēju līgumu, kas ietver klienta naudas līdzekļu glabāšanu šīs starpniecības iestādes bankas kontā un šo līdzekļu vēlāku pārskaitīšanu uzņēmējam pēc klienta atļaujas saņemšanas – Darbības kvalificēšana – "Maksājumu pakalpojuma" neesība

Lietā C-51/25

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *College van Beroep voor het bedrijfsleven* (Administratīvā sociālekonomisko lietu apelācijas tiesa, Nīderlande) iesniegusi ar 2025. gada 28. janvāra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2025. gada 28. janvārī, tiesvedībā

Betaal Garant Nederland CV

pret

De Nederlandsche Bank NV,

piedaloties

Vereniging Eigen Huis,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs F. Biltšens [*F. Biltgen*], Tiesas priekšsēdētāja vietnieks T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], kas pilda pirmās palātas tiesneša pienākumus, tiesneši A. Kumins [*A. Kumin*], S. Žervazonī [*S. Gervasoni*] un M. Bošņaks [*M. Bošnjak*] (referents),

ģenerāladvokāts: M. Kamposs Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretāre: A. Lamote [*A. Lamote*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2025. gada 3. decembra tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– *De Nederlandsche Bank NV* vārdā – *G. Dictus* un *A. Muhammad*, *advocaten*,

– Nīderlandes valdības vārdā – *J. Langer* un *C. S. Schillemans*, pārstāvji,

– Čehijas valdības vārdā – *J. Očková*, *M. Smolek* un *J. Vláčil*, pārstāvji,

– Itālijas valdības vārdā – *S. Fiorentino*, pārstāvis, kuram palīdz *E. Cicatelli*, *procuratore dello Stato*, un *G. Iappelli*, *avvocato dello Stato*,

– Norvēģijas valdības vārdā – *J. Høvik*, *E. Rikheim* un *P. A. Tønnessen*, pārstāvji,

– Eiropas Komisijas vārdā – *G. Goddin* un *P. Vanden Heede*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2026. gada 26. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 4. panta 3. punktu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā (ES) 2015/2366 (2015. gada 25. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 2002/65/EK, 2009/110/EK un 2013/36/ES un Regulu (ES) Nr. 1093/2010 un atceļ Direktīvu 2007/64/EK (OV 2015, L 337, 35. lpp.), kopsakarā ar Direktīvas 2015/2366 I pielikuma 3. punkta c) apakšpunktu.

2 Šis lūgums iesniegts saistībā ar strīdu starp *Betaal Garant Nederland CV* (turpmāk – *Betaal Garant*) – saskaņā ar Nīderlandes tiesībām iedibinātu komanditsabiedrību, kura sniedz garantijas un nodrošinājumu privātpersonām saistībā ar nekustamā īpašuma būvniecības projektiem, – un Nīderlandes centrālo banku *De Nederlandsche Bank NV* (turpmāk – *DNB*) saistībā ar *Betaal Garant* izsniegtu rīkojumu, kurā noteikta kavējuma nauda, par tādu valsts tiesību aktu pārkāpšanu, ar kuriem transponēta Direktīva 2015/2366, un, konkrētāk, par maksājumu pakalpojumu sniedzēja darbību īstenošanu, nesaņemot atļauju.

Tiesiskais regulējums

Savienības tiesības

3 Direktīvas 2015/2366 6. un 24. apsvērumā noteikts:

> “(6) Būtu jāizstrādā jauni noteikumi, lai novērstu nepilnības regulējumā, vienlaikus nodrošinot lielāku juridisko skaidrību un tiesiskā regulējuma saskaņotu piemērošanu visā [Eiropas] Savienībā. Esošajiem un jaunajiem tirgus dalībniekiem būtu jāgarantē līdzvērtīgi darbības apstākļi, atvieglojot jaunu maksāšanas līdzekļu piekļuvi plašākam tirgum un nodrošinot augsta līmeņa patērētāju aizsardzību šo maksājumu pakalpojumu izmantošanā visā

Savienībā. Tam būtu jārada efektivitāte maksājumu sistēmā kopumā, un tādējādi būtu jārodas lielākai maksājumu pakalpojumu izvēlei un lielākai pārredzamībai, vienlaikus stiprinot patērētāju uzticēšanos saskaņotam maksājumu tirgum.

[..]

(24) Jānosaka maksājumu pakalpojumu sniedzēju kategorijas, kas var likumīgi sniegt šos pakalpojumus visā Kopienā, proti, kredītiestādes, kuras pieņem noguldījumus no lietotājiem, lai finansētu maksājumu darījumus, un uz kurām būtu jāturpina attiecināt piesardzības prasības saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2013/36/EK [(2013. gada 26. jūnijs) par piekļuvi kredītiestāžu darbībai un kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību prudenciālo uzraudzību, ar ko groza Direktīvu 2002/87/EK un atceļ Direktīvas 2006/48/EK un 2006/49/EK (OV 2013, L 176, 338. lpp.)], elektroniskās naudas iestādes, kas emitē elektronisko naudu, kuru var izmantot, lai finansētu maksājumu darījumus, un uz ko būtu jāturpina attiecināt prudenciālās prasības, kas noteiktas [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīvā 2009/110/EK [(2009. gada 16. septembris) par elektroniskās naudas iestāžu darbības sākšanu, veikšanu un konsultatīvu uzraudzību, par grozījumiem Direktīvā 2005/60/EK un Direktīvā 2006/48/EK un par Direktīvas 2000/46/EK atcelšanu (OV 2009, L 267, 7. lpp.)], un maksājumu iestādes un pasta žiro norēķinu iestādes, kurām ir tādas tiesības saskaņā ar valsts tiesību aktiem. Minētā tiesiskā regulējuma piemērošana būtu jāattiecina tikai uz tādiem pakalpojumu sniedzējiem, kuriem maksājumu pakalpojumu sniegšana ir pastāvīga nodarbošanās vai darījumdarbība saskaņā ar šo direktīvu."

4 Šīs direktīvas 1. panta "Priekšmets" 1. punktā paredzēts:

"Ar šo direktīvu paredz noteikumus, saskaņā ar kuriem dalībvalstis izšķir šādas maksājumu pakalpojumu sniedzēju kategorijas:

a) kredītiestādes, kā definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 575/2013 [(2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp.)] 4. panta 1. punkta 1. apakšpunktā [..];

b) elektroniskās naudas iestādes, kā definēts [Direktīvas 2009/110] 2. panta 1. punktā [..];

c) pasta žiro norēķinu iestādes [..];

d) maksājumu iestādes;

[..]."

5 Direktīvas 2015/2366 4. pantā "Definīcijas" noteikts:

"Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

[..]

3) "maksājumu pakalpojums" ir kāds no I pielikumā izklāstītajiem darījumdarbības veidiem;

4) “maksājumu iestāde” ir juridiska persona, kurai saskaņā ar 11. pantu piešķirta atļauja sniegt un izpildīt maksājumu pakalpojumus visā Savienībā;

5) “maksājumu darījums” ir maksātāja vai maksātāja vārdā iniciēta vai maksājuma saņēmēja iniciēta naudas līdzekļu nodošanas, pārskaitīšanas vai izņemšanas darbība neatkarīgi no maksātāja un maksājuma saņēmēja attiecību pamatā esošajiem pienākumiem;

[..]

8) “maksātājs” ir tāda fiziska vai juridiska persona, kura ir maksājumu konta turētāja un kura atļauj veikt maksājuma uzdevumu no šā maksājumu konta, vai gadījumā, ja maksājumu konta nav, fiziska vai juridiska persona, kas dod maksājuma uzdevumu;

9) “maksājuma saņēmējs” ir fiziska vai juridiska persona, kas ir maksājumu darījuma naudas līdzekļu iecerētais saņēmējs;

[..]

11) “maksājumu pakalpojumu sniedzējs” ir 1. panta 1. punktā minētā struktūra vai fiziska vai juridiska persona, kura izmanto atbrīvojumu atbilstīgi 32. vai 33. pantam;

[..]

13) “maksājuma uzdevums” ir maksātāja vai maksājuma saņēmēja rīkojums savam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, ar kuru pieprasa izpildīt maksājumu darījumu;

[..]

20) “patērētājs” ir fiziska persona, kas maksājumu pakalpojumu līgumos, uz kuriem attiecas šī direktīva, darbojas nolūkos, kas nav saistīti ar tās komercdarbību, darījumdarbību vai profesiju;

[..]

22) “bezkonta naudas pārvedums” [(*money remittance*)] ir tāds maksājumu pakalpojums, ar kuru naudas līdzekļus saņem no maksātāja, neizveidojot maksājumu kontu maksātāja vai maksājuma saņēmēja vārdā, un tā vienīgais mērķis ir pārskaitīt atbilstīgu summu maksājuma saņēmējam vai citam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, kas rīkojas maksājuma saņēmēja vārdā, un/vai šādus naudas līdzekļus saņem maksājuma saņēmēja vārdā un dara pieejamus maksājuma saņēmējam;

[..]

24) “kredīta pārvedums” ir maksājumu pakalpojums maksājuma saņēmēja maksājumu konta kreditēšanai ar tādu maksājumu darījumu vai virkni maksājumu darījumu no maksātāja maksājumu konta, kuru, pamatojoties uz maksātāja sniegtu rīkojumu, veic tas maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kurš ir maksātāja maksājumu konta turētājs;

[..].”

6 Šīs direktīvas I pielikums formulēts šādi:

"Maksājumu pakalpojumi

(definīcija 4. panta 3. punktā)

[..].

3. Maksājumu darījumu izpilde, tostarp naudas līdzekļu pārskaitījumi lietotāja maksājumu pakalpojumu sniedzēja vai cita maksājumu pakalpojumu sniedzēja atvērtā maksājumu kontā:
   a) tieša debeta maksājumu, tostarp vienreizēju tieša debeta maksājumu, izpilde;
   b) maksājumu darījumu izpilde ar maksājumu kartēm vai līdzīgām ierīcēm;
   c) kredīta pārvedumu, tostarp regulāru maksājumu uzdevumu, izpilde.

[..]

6. Bezkonta naudas pārvedumi.

[..]"

Nīderlandes tiesības

Nīderlandes Civilkodekss

7 *Burgerlijk Wetboek* (Nīderlandes Civilkodekss) 7. sējuma 767. pantā paredzēts:

"Attīstītājam var uzlikt pienākumu veikt tikai tādus maksājumus, kas vismaz aptuveni atbilst būvniecības gaitai vai tam nodotā īpašuma vērtībai, tomēr, lai nodrošinātu viņam uzlikto pienākumu izpildi, var vienoties, ka attīstītājs notāram iemaksā summu, kas nedrīkst pārsniegt 10 % no būvdarbu cenas, vai sniedz aizstājējgarantiju par šo summu. Pārmaksātā summa ir nepamatots maksājums."

Finanšu kontroles likums

8 Ar 2006. gada 28. septembra *Wet op het financieel toezicht* (Finanšu kontroles likums; *Stb*. 2007, Nr. 475), redakcijā, kas piemērojama pamatlietā (turpmāk – Finanšu kontroles likums), Nīderlandes tiesību sistēmā transponēta Direktīva 2015/2366.

9 Saskaņā ar šī likuma 1:1. pantu maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir persona, kuras darījumdarbība ir tādu maksājumu pakalpojumu sniegšana, ko veido jebkāda Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2007/64/EK (2007. gada 13. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 97/7/EK, 2002/65/EK, 2005/60/EK un 2006/48/EK un atceļ Direktīvu 97/5/EK (OV 2007, L 319, 1. lpp.), pielikumā norādītā darījumdarbība. Ņemot vērā, ka Direktīva 2007/64 ir atcelta ar Direktīvu 2015/2366, iesniedzējtiesa precizē, ka minētā likuma 1:1. pantā ietvertās definīcijas atbilst Direktīvas 2015/2366 4. panta definīcijām.

10 Šī paša likuma 2:3.a panta 1. punktā paredzēts:

"Neviena persona, kuras juridiskā adrese ir Nīderlandē, nedrīkst veikt komerciālu darbību, sniedzot maksājumu pakalpojumus, ja tai nav atļaujas, kuru šim nolūkam izsniegusi [*DNB*]."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

11 *Betaal Garant* ir komecsabiedrība, kas sniedz konsultāciju pakalpojumus un nodrošinājumu privātpersonām saistībā ar būvniecības un būvniecības uzņēmumu projektiem. Šajā ziņā tā privātpersonām tostarp piedāvā pakalpojumu "*Afbouwgarantie*" (pabeigšanas garantija) un pakalpojumu "*Zekerheidsstelling*" (nodrošinājums). No prejudiciālā jautājuma un lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojuma formulējuma izriet, ka tie attiecas vienīgi uz nodrošinājumu.

12 *Stichting BGN Zekerheidsstelling* (turpmāk – *Betaal Garant* fonds) ir ar *Betaal Garant* saistīts fonds.

13 *Betaal Garant* piedāvā nodrošinājumu uzņēmuma līguma pusēm, pamatojoties uz līgumu, kas noslēgts starp klientu, būvuzņēmēju un šo komercsabiedrību. Šī nodrošinājuma mērķis ir segt risku, ka klients neizpildīs savas saistības – tam ir pakļauts būvuzņēmējs, kurš ir atbildīgs par dzīvojamās mājas vai citas ēkas celtniecību. Proti, būvuzņēmējiem šāds risks ir gadījumos, kad klients saskaņā ar Nīderlandes tiesībām var veikt būvdarbu cenas maksājumu vairākās daļās un pēdējais maksājums viņam parasti jāveic tikai pēc dzīvojamās mājas nodošanas ekspluatācijā. Lai novērstu šo nemaksāšanas risku, būvuzņēmēji var pieprasīt, lai klienti pēdējā maksājuma summu noguldītu pie notāra vai iesniegtu aizstājējgarantiju. Šāda nodrošinājuma mērķis ir garantēt, ka būvuzņēmējam tiek izmaksāta pēdējā minētā daļa.

14 Saskaņā ar nodrošinājuma vispārīgajiem noteikumiem, kas ir līguma nosacījumi, kurus izstrādājusi *Betaal Garant* un kuri izklāstīti lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu, lai sniegtu nodrošinājumu, klients *Betaal Garant* fondā iemaksā noteiktu summu, kas aprēķināta, ņemot vērā pirmo avansa maksājumu par celtniecības izmaksām, kas tam jāsamaksā būvuzņēmējam šī avansa maksājuma veikšanas brīdī. Nodrošinājuma apmērs parasti ir 6 % no celtniecības izmaksām.

15 Ja uzņēmuma līgums tiek izpildīts veidā, kas būvuzņēmēju un klientu apmierina, un *Betaal Garant* par to ir rakstveidā informēta, nodrošinājuma summa būvuzņēmējam tiek pārskaitīta piecu darba dienu laikā. Šī summa no *Betaal Garant* fonda maksājumu konta tiek pārskaitīta uz būvuzņēmēja kontu.

16 Izmaksas, kas saistītas ar šāda nodrošinājuma izmantošanu, parasti klientam ir 4 % no tā apmēra un ne mazāk kā 300 EUR, bet būvuzņēmējam – 2,5 % no šī apmēra un ne mazāk kā 200 EUR. *Betaal Garant* izraksta klientam rēķinu par izmaksām, kuras tam jāsedz. Izdevumi, kas jāsedz būvuzņēmējam, tiek ieturēti, izmaksājot viņam nodrošinājumu. Būvuzņēmēja maksātnespējas gadījumā *Betaal Garant* pārskaita šo summu tam būvuzņēmējam, kurš to aizstāj.

17 Pēc *Vereniging Eigen Huis* pieteikuma *DNB* pārbaudīja, vai izpildes garantija un *Betaal Garant* piedāvātais nodrošinājums ir pretrunā Finanšu kontroles likumam.

18 Ar 2020. gada 8. decembra lēmumu *DNB* izdeva *Betaal Garant* rīkojumu, kurā noteikta kavējuma nauda, pamatojoties tostarp uz to, ka, piedāvājot nodrošinājumu, tā esot pārkāpusi aizliegumu veikt maksājumu pakalpojumu sniedzēja darījumdarbību, nesaņemot atļauju, un tas izriet no Finanšu kontroles likuma 2:3.a panta 1. punkta.

19 Saskaņā ar šo rīkojumu *Betaal Garant* tostarp šis pārkāpums bija jāizbeidz četru nedēļu laikā pēc rīkojuma paziņošanas, pārtraucot piedāvāt nodrošinājumu un cedējot, grozot vai izbeidzot spēkā esošos līgumus. Par visiem konstatētajiem pārkāpumiem tika noteikta 10 000 EUR kavējuma nauda/nedēļā pēc tam, kad beidzies labvēlības periods, kura beigās *Betaal Garant* bija pilnībā jāizpilda rīkojums. Maksimālais kavējuma naudas apmērs tika noteikts 50 000 EUR.

20 *Betaal Garant* par šo rīkojumu iesniedza administratīvu sūdzību, bet *DNB* ar 2021. gada 6. oktobra lēmumu to atzina par nepamatotu. *Betaal Garant* šo lēmumu pārsūdzēja *rechtbank Rotterdam* (Roterdamas tiesa, Nīderlande).

21 Konstatējusi, ka labvēlības perioda beigās *Betaal Garant* rīkojumu joprojām nebija izpildījusi, *DNB* ar 2022. gada 31. janvāra lēmumu izdeva rīkojumu par attiecīgās kavējuma naudas piedzīšanu.

22 *Betaal Garant* iesniedza iebildumus par šo lēmumu. *DNB* tos nosūtīja *rechtbank Rotterdam* (Roterdamas tiesa) kā tajā celtu prasību.

23 Šī tiesa *Betaal Garant* prasības par 2021. gada 6. oktobra lēmumu un 2022. gada 31. janvāra lēmumu noraidīja kā attiecīgi nepamatotu un nepieņemamu. Tā nosprieda, ka *DNB* pamatoti konstatējusi, ka *Betaal Garant* bija jābūt atļaujai, lai tā varētu piedāvāt pabeigšanas garantiju un nodrošinājumu, un, tā kā šādas atļaujas tai nebija, tā ir rīkojusies, pārkāpjot Finanšu kontroles likumu.

24 Tad *Betaal Garant* iesniedza apelācijas sūdzību *College van Beroep voor het bedrijfsleven* (Administratīvā sociālekonomisko lietu apelācijas tiesa, Nīderlande), kas ir iesniedzējtiesa.

25 Iesniedzējtiesa šaubās par *DNB* aizstāvētās nostājas pamatotību. Tā uzskata – pārskaitot summu, kas atbilst nodrošinājumam, klients kā "maksātājs" Direktīvas 2015/2366 4. panta 8. punkta izpratnē savai bankai kā maksājumu pakalpojumu sniedzējam (šīs direktīvas 4. panta 11. punkta izpratnē) iesniedz maksājuma uzdevumu (minētās direktīvas 4. panta 13. punkta izpratnē), lai tā pārskaitītu naudas līdzekļus no klienta maksājumu konta (šīs pašas direktīvas 4. panta 12. punkta izpratnē) uz *Betaal Garant* fonda kontu. Tāpēc tā jākvalificē kā "maksājuma saņēmējs" Direktīvas 2015/2366 4. panta 9. punkta izpratnē. Iesniedzējtiesa uzskata, ka klienta banka veic maksājumu darījumu šīs direktīvas I pielikuma 3. punkta izpratnē un līdz ar to sniedz maksājumu pakalpojumu. Tāpat un attiecībā uz darījumu, kas izpaužas kā līdzekļu pārskaitīšana no *Betaal Garant* fonda konta uz būvuzņēmēja kontu, minētā tiesa uzskata, ka šī fonda banka veic maksājumu darījumu un tādējādi sniedz maksājumu pakalpojumu, jo minētais fonds ir "maksātājs" un būvuzņēmējs ir "maksājuma saņēmējs".

26 Turpretī *DNB* uzskata, ka klienta naudas līdzekļu saņemšana *Betaal Garant* fonda kontā un to vēlāka pārsūtīšana no šī konta uz būvuzņēmēja kontu jāuzskata par vienu vienīgu *Betaal Garant* veiktu maksājumu darījumu. Šajā kontekstā tā kā starpnieks veicot klienta naudas līdzekļu pārskaitīšanu būvuzņēmējam, šādi sniedzot maksājumu pakalpojumu
Direktīvas 2015/2366 4. panta 3. punkta kopsakarā ar šīs direktīvas I pielikuma 3. punktu izpratnē.

27 Tomēr iesniedzējtiesa atsaucas uz Eiropas Komisijas 2022. gada 18. martā publicēto atbildi uz jautājumu 2020/5216, kas ir viens no Eiropas Banku iestādes piemērotajiem prudenciālajiem noteikumiem. Saskaņā ar šo atbildi naudas līdzekļu saņemšana un nosūtīšana uzskatāma par maksājumu pakalpojumu atbilstoši Direktīvas 2015/2366 4. panta 3. punktam kopsakarā ar tās I pielikumu. Šajā ziņā Komisija uzskata, ka varētu būt runa par "bezkonta naudas pārvedumu"

minētās direktīvas 4. panta 22. punkta kopsakarā ar tās I pielikuma 6. punktu izpratnē vai par maksājumu darījumu izpildi atbilstoši šīs pašas direktīvas I pielikuma 3. punktam. Iesniedzējtiesa uzskata, ka šāda atbilde varētu pamatot *DNB* aizstāvēto nostāju.

28 Šādos apstākļos *College van Beroep voor het bedrijfsleven* (Administratīvā sociālekonomisko lietu apelācijas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai [Direktīvas 2015/2366] 4. panta 3. punkts kopsakarā ar tās I pielikuma 3. punkta ievadfrāzi un c) apakšpunktu jāinterpretē tādējādi, ka naudas līdzekļu saņemšanas un pārskaitīšanas pakalpojums, ko subjekts sniedz kā starpnieks, ir maksājumu pakalpojums – konkrētāk, kredīta pārvedumu veikšana šīs direktīvas izpratnē –, ja šis subjekts saņem naudas līdzekļus no klienta savā maksājumu kontā saistībā ar līgumu, kas noslēgts starp klientu un būvuzņēmēju, un pēc klienta atļaujas saņemšanas pārskaita naudas līdzekļus no šī maksājumu konta būvuzņēmējam?"

Par prejudiciālo jautājumu

29 Uzdodama šo vienīgo jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2015/2366 4. panta 3. punkts kopsakarā ar tās I pielikuma 3. punkta c) apakšpunktu jāinterpretē tādējādi, ka naudas līdzekļu saņemšanas un pārskaitīšanas pakalpojums, ko sniedz subjekts kā starpnieks, uzskatāms par "maksājumu pakalpojumu" 4. panta 3. punkta izpratnē, konkrētāk, par "kredīta pārvedumu", ja šis subjekts saskaņā ar līgumu, kas noslēgts ar klientu un būvuzņēmēju, saņem naudas līdzekļus no klienta ar šo subjektu saistīta fonda maksājumu kontā un pēc tam ar klienta piekrišanu šos līdzekļus no šī konta pārskaita būvuzņēmējam.

30 Iesākumā – no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka *Betaal Garant* sniedz galvojuma un/vai garantijas depozītu pakalpojumus saistībā ar nekustamā īpašuma būvniecības darījumiem un šādi darījumi atbilstoši Nīderlandes Civilkodeksa 7. sējuma 767. pantam uzskatāmi par "aizstājējgarantiju". Saskaņā ar šo informāciju katrs no minētajiem pakalpojumi iedalās divos atsevišķos apakšdarījumos.

– vispirms naudas līdzekļi no *Betaal Garant* klienta maksājumu konta tiek pārskaitīti uz *Betaal Garant* fonda maksājumu kontu. Samaksātās summas pēdējā minētajā kontā tiek saglabātas kā nodrošinājums, līdz attiecīgais klients ir veicis pārbaudi un paziņojis *Betaal Garant*, ka attiecīgais būvuzņēmējs ir pienācīgi izpildījis uzņēmuma līgumu.

– vēlāk, pēc tam, kad šī pārbaude veikta un ar šī klienta piekrišanu *Betaal Garant* fonds savai bankai nosūta maksājuma uzdevumu, lai tā veiktu vajadzīgās summas pārskaitīšanu no šī maksājumu konta uz šī būvuzņēmēja maksājumu kontu.

31 Pēc šī precizējuma jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un šo normu ietverošā tiesiskā regulējuma mērķi (spriedumi, 1983. gada 17. novembris, *Merck*, 292/82, EU:C:1983:335, 12. punkts, kā arī 2025. gada 1. augusts, *Alace* un *Canpelli*, C-758/24 un C-759/24, EU:C:2025:591, 91. punkts).

32 Pirmām kārtām, attiecībā uz aplūkoto tiesību normu formulējumu jānorāda, ka Direktīvas 2015/2366 4. panta 3. punktā, kurā definēts jēdziens "maksājumu pakalpojums", ir atsauce uz šīs direktīvas I pielikumā ietvertajā sarakstā uzskaitītajām darbībām, precizējot, ka viena vai vairākas no šīm darbībām jāveic kā "darījumdarbība".

33 Kā viena no šajā sarakstā uzskaitītajām darbībām I pielikuma 3. punkta c) apakšpunktā tostarp norādīta "maksājumu darījumu izpilde, tostarp naudas līdzekļu pārskaitījumi lietotāja maksājumu pakalpojumu sniedzēja vai cita maksājumu pakalpojumu sniedzēja atvērtā maksājumu kontā", ja šāds darījums ir "kredīta pārvedumu [..] izpilde".

34 Atbilstoši Direktīvas 2015/2366 4. panta 5. punktam ar "maksājumu darījumu" tiek saprasta "maksātāja vai maksātāja vārdā iniciēta vai maksājuma saņēmēja iniciēta naudas līdzekļu nodošanas, pārskaitīšanas vai izņemšanas darbība neatkarīgi no maksātāja un maksājuma saņēmēja attiecību pamatā esošajiem pienākumiem".

35 Turklāt jāatgādina, pirmkārt, ka Direktīvas 2015/2366 4. panta 24. punktā "kredīta pārvedums" definēts kā "maksājumu pakalpojums maksājuma saņēmēja maksājumu konta kreditēšanai ar tādu maksājumu darījumu vai virkni maksājumu darījumu no maksātāja maksājumu konta, kuru, pamatojoties uz maksātāja sniegtu rīkojumu, veic tas maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kurš ir maksātāja maksājumu konta turētājs", un, otrkārt, ka šīs direktīvas 4. panta 8. punktā "maksātājs" definēts kā "tāda fiziska vai juridiska persona, kura ir maksājumu konta turētāja un kura atļauj veikt maksājuma uzdevumu no šā maksājumu konta, vai gadījumā, ja maksājumu konta nav, fiziska vai juridiska persona, kas dod maksājuma uzdevumu".

36 No tā izriet – lai kredīta pārvedums tiktu izpildīts, maksātājam ne tikai jādod maksājuma uzdevums savam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, bet šim pakalpojumu sniedzējam arī jāpārvalda maksātāja maksājumu konts.

37 Tāpēc no attiecīgo tiesību normu gramatiskās interpretācijas izriet, ka maksātāja maksājumu konta esība un tas, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējs to pārvalda, ir raksturīgi elementi, kas nepieciešami, lai konstatētu, ka maksājumu darījumu veido "kredīta pārvedumu izpildes" procedūra Direktīvas 2015/2366 I pielikuma 3. punkta c) apakšpunkta izpratnē un līdz ar to "maksājumu pakalpojums" aplūkoto tiesību normu izpratnē.

38 Šajā lietā – lai gan *Betaal Garant* piedāvātie galvojuma un/vai garantijas depozītu pakalpojumi tostarp ietver naudas līdzekļu pārvedumus divu šī sprieduma 30. punktā minēto apakšdarījumu ietvaros, no lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ietvertās informācijas izriet, ka šos pārskaitījumus veic attiecīgi klienta banka un *Betaal Garant* fonda banka, nevis pati *Betaal Garant*. Saskaņā ar šo informāciju šīs bankas uzskatāmas par "maksājumu pakalpojumu sniedzējām" Direktīvas 2015/2366 4. panta 11. punkta izpratnē.

39 Turklāt no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu un Tiesai iesniegtajiem rakstveida apsvērumiem izriet, ka ne *Betaal Garant*, ne *Betaal Garant* fondam nav maksājumu kontu to klientu vārdā, līdz ar to summu, kas jāmaksā saskaņā ar līgumiem, kuri noslēgti starp *Betaal Garant*, klientiem un būvuzņēmējiem, pārskaitījumi tiek veikti no kontiem, kurus pārvalda attiecīgi šo klientu un *Betaal Garant* fonda maksājumu pakalpojumu sniedzēji.

40 No tā izriet, ka saistībā ar abiem šī sprieduma 30. punktā aprakstītajiem apakšdarījumiem maksājumu darījumu un pārskaitījumu izpilde jāveic attiecīgajiem klienta un *Betaal Garant* fonda maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, bet līgumiskajām attiecībām starp klientu, *Betaal Garant* un būvuzņēmēju šajā ziņā nav nozīmes.

41 Lai gan naudas līdzekļu pārskaitījumi, ko veic klienta un *Betaal Garant* fonda maksājumu pakalpojumu sniedzēji, var tikt kvalificēti kā "maksājumu pakalpojumi", it īpaši kā kredīta pārvedumu izpilde, tomēr jāatgādina, ka šajā gadījumā *Betaal Garant* sniegtais galvojuma un/vai

garantijas depozītu pakalpojums saskaņā ar Nīderlandes Civilkodeksa 7. sējuma 767. pantu ir sava veida personiskais nodrošinājums un, konkrētāk, "aizstājējgarantija", kas ir alternatīva noguldījumam pie notāra. Tā kā šāds pakalpojums nav nedz definēts, nedz reglamentēts Direktīvā 2015/2366, tas neietilpst tās piemērošanas jomā.

42 Otrām kārtām, attiecībā uz kontekstu, kādā iekļaujas aplūkotās tiesību normas, jāatgādina, ka Direktīvas 2015/2366 1. panta 1. punktā ir noteiktas sešas maksājumu pakalpojumu sniedzēju kategorijas. Tajās tostarp ietilpst kredītiestādes, elektroniskās naudas iestādes, maksājumu iestādes un pasta žiro norēķinu iestādes. Kā tostarp izriet no šīs direktīvas 4. panta 24. punkta, kā arī no tās I pielikuma 3. punkta, minēto direktīvu paredzēts piemērot maksājumu pakalpojumiem un kredīta pārvedumiem, kurus sniedz tikai tādas vienības, kas ietilpst minētajās maksājumu pakalpojumu sniedzēju kategorijās.

43 Šādu interpretāciju apstiprina šīs pašas direktīvas 24. apsvērums, saskaņā ar kuru tās tiesiskā regulējuma piemērošana būtu jāattiecina tikai uz tādiem pakalpojumu sniedzējiem, kuriem maksājumu pakalpojumu sniegšana ir pastāvīga nodarbošanās vai darījumdarbība.

44 Šāda prasība skaidrojama ar normatīvo kontekstu, kādā iekļaujas Direktīva 2015/2366. Proti, darījuma kvalificēšana par "maksājumu pakalpojumu" rada būtiskas tiesiskas sekas personai, kura šādu pakalpojumu piedāvā kā pastāvīgu nodarbošanos vai darījumdarbību.

45 Jānorāda, ka gan tiesību normas par maksājumu iestāžu licencēšanu un prudenciālo uzraudzību, gan tiesību normas, kas reglamentē maksājumu pakalpojumu sniedzēja civiltiesisko atbildību, ir tādu noteikumu kopums, kuriem ir raksturīgas augstas prasības, kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumu 61.–65. punktā. Šāda strikta tiesiskā regulējuma piemērošana, ņemot vērā tā stingrību, ir pamatota ar maksājumu pakalpojumu sniedzēja tiešu dalību naudas līdzekļu pārskaitīšanā.

46 Vēl jo vairāk, kā secinājumu 65. punktā būtībā norādījis ģenerāladvokāts, Direktīvā 2015/2366 noteiktajām prasībām attiecībā uz atļauju piešķiršanu maksājumu iestādēm, prudenciālo uzraudzību un civiltiesisko atbildību nav jēgas, ja naudas līdzekļu pārskaitījumi tiek veikti tikai ar nolūku veikt citu regulāri piedāvātu pakalpojumu, kā tas ir šajā gadījumā, proti, aizstājējgarantijas sniegšanas pakalpojumu, uz kuru pašu par sevi šīs direktīvas tiesību normas neattiecas.

47 Šajā gadījumā no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu un Tiesai iesniegtajiem apsvērumiem izriet, ka *Betaal Garant* neietilpst nevienā no šī sprieduma 42. punktā minētajām "maksājumu pakalpojumu sniedzēja" kategorijām un ka, lai nodrošinātu pamatlietā aplūkoto aizstājējgarantijas sniegšanas pakalpojumu, *Betaal Garant* pati neveic naudas līdzekļu pārvedumus.

48 Visbeidzot, trešām kārtām, attiecībā uz Direktīvas 2015/2366 mērķiem jānorāda, ka it īpaši no tās 6. apsvēruma izriet, ka tās mērķis ir ne tikai nodrošināt patērētājiem augstu aizsardzības līmeni maksājumu pakalpojumu izmantošanā visā Savienībā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 11. novembris, *DenizBank*, C-287/19, EU:C:2020:897, 102. punkts), bet arī nodrošināt lielāku juridisko skaidrību un tiesiskā regulējuma saskaņotu piemērošanu visā Savienībā.

49 Šajā ziņā jāatgādina, ka Direktīvas 2007/64, kas ir Direktīvas 2015/2366 priekšgājēja, kontekstā Tiesa jau ir nospriedusi, ka Savienības likumdevējs ir vēlējies izveidot maksājumu pakalpojumu vienotu tirgu, aizstājot 27 esošās valstu sistēmas, kuru līdzāspastāvēšana izraisīja sajaukšanas

iespējas un tiesiskās drošības trūkumu, ar saskaņotu tiesisko regulējumu, kurā ir definētas maksājumu pakalpojumu lietotāju un pakalpojumu sniedzēju tiesības un pienākumi (spriedums, 2021. gada 2. septembris, *CRCAM*, C-337/20, EU:C:2021:671, 44. punkts).

50 Apstāklis, ka mērķis nodrošināt augstu patērētāju tiesību aizsardzību ir ar Direktīvu 2015/2366 ieviestās sistēmas pamatmērķis, pats par sevi nevar nedz grozīt šīs direktīvas normu piemērošanas jomu, nedz paplašināt šajās tiesību normās ietverto atbilstošo jēdzienu tvērumu, pārsniedzot šo jēdzienu definīciju formulējumu. Šāda interpretācija būtu arī pretrunā mērķim nodrošināt juridisko skaidrību maksājumu pakalpojumu jomā.

51 Turklāt kā atgādināts šī sprieduma 13. un 41. punktā, *Betaal Garant* sniegtais galvojuma un/vai garantijas depozīta pakalpojums šajā gadījumā saskaņā ar Nīderlandes Civilkodeksa 7. sējuma 767. pantu ir alternatīva garantijas noguldīšanas pie notāra pakalpojumam. Jākonstatē, ka ne no Direktīvas 2015/2366 normām, ne no tās vispārējās sistēmas neizriet, ka ar to uz šādu notāru pakalpojumu sniegšanu būtu paredzēts attiecināt īpašo maksājumu pakalpojumu režīmu, kā arī šajā direktīvā paredzēto atļaujas nosacījumu.

52 Līdz ar to no attiecīgo tiesību normu gramatiskās, sistēmiskās un teleoloģiskās interpretācijas izriet, ka no Direktīvas 2015/2366 piemērošanas jomas ir izslēgti tādi nodrošinājuma pakalpojumu sniedzēji, kuri papildus izmanto maksājumu pakalpojumus, ko piedāvā citi pakalpojumu sniedzēji, kuri šādu pakalpojumu sniegšanu veic regulāri kā pastāvīgu nodarbošanos vai darījumdarbību.

53 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz prejudiciālo jautājumu jāatbild, ka Direktīvas 2015/2366 4. panta 3. punkts kopsakarā ar tās I pielikuma 3. punkta c) apakšpunktu jāinterpretē tādējādi, ka naudas līdzekļu saņemšanas un pārskaitīšanas pakalpojums, ko subjekts sniedz kā starpnieks, nav uzskatāms par "maksājumu pakalpojumu" 4. panta 3. punkta izpratnē, ne arī, konkrētāk, par "kredīta pārvedumu", ja šis subjekts saskaņā ar līgumu, kas noslēgts ar klientu un būvuzņēmēju, saņem naudas līdzekļus no klienta ar šo subjektu saistīta fonda maksājumu kontā un pēc tam ar klienta piekrišanu šos līdzekļus no šī konta pārskaita būvuzņēmējam.

Par tiesāšanās izdevumiem

54 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2015/2366 (2015. gada 25. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 2002/65/EK, 2009/110/EK un 2013/36/ES un Regulu (ES) Nr. 1093/2010 un atceļ Direktīvu 2007/64/EK, 4. panta 3. punkts kopsakarā ar Direktīvas 2015/2366 I pielikuma 3. punkta c) apakšpunktu

jāinterpretē tādējādi, ka

naudas līdzekļu saņemšanas un pārskaitīšanas pakalpojums, ko subjekts sniedz kā starpnieks, nav uzskatāms par "maksājumu pakalpojumu" 4. panta 3. punkta izpratnē, ne arī, konkrētāk, par "kredīta pārvedumu", ja šis subjekts saskaņā ar līgumu, kas noslēgts ar klientu un būvuzņēmēju, saņem naudas līdzekļus no klienta ar šo subjektu saistīta fonda

maksājumu kontā un pēc tam ar klienta piekrišanu šos līdzekļus no šī konta pārskaita būvuzņēmējam.

[Paraksti]